

Wiek wielebnych Firkowiczów

Po pierwszej wojnie światowej
Karaimi wracali z obczyzny
Do ziemi bałtyckiej surowej,
Lecz hojnej dla ludzi i żyznej.

W dalekim i trudnym tym lecie
Szymon Firkowicz już wierzył,
Że przyszłość– w młodzieży i dzieciach
Więc będzie duchowym pasterzem .

I tak oto co dzień i co dzień
Teatryk, nauka języka,
I każdy szacunku jest godzien...
I każdy tu miłość spotyka.

Nikt jego progę nie minął,
Porady szukając w tym domu,.
Pogrzeb, wesele, czy chrzciny...
Nie braknie pomocy nikomu...

Gdy koniec tygodnia nastaje,
I dzień odpoczynku przypada,
W świątyni się wszyscy zbierają,
Bo Bogu dziękować wypada.

A gościom z daleka i z bliska
W tym domu od zawsze są radzi.
Wyczuli tu ciepłość ogniska
Prezydent i zwykli kamraci.

Człek sam swój autorytet stwarza,
Ktoś dłużej, ktoś krócej go miewa,
O Twoim – tylko pomarzyć,
Bo lud nie o każdym pieśń śpiewa

To złoty był wiek dla dżymatu,
Te lata między wojnami
Poezja Twoja skrzydlata
Jest dzisiaj i będzie z nami.

Nie każdy był rok taki hojny
Na plony i dzieci w rodzinie
Ni gradu nie było, ni wojny...
A hazzan pierwszego ma syna!

Dziś przykład potrzebny, czy rada?
Choć noc tyle samo ma godzin,
I miłość do dzieci nie spada,
Lecz spada liczba urodzin.

I rośło wśród pięknej młodzieży
Trzech synów jak dęby z legendy,
W przyjaźni rodzinnej i w wierze,
Do sportów miał każdy zapędy.

Najstarszy, Józef – w siatkówce,
Środkowy, Romek – w pływaniu,
Olunia to as w koszykówce...
Masz z czego się cieszyć, hazzanie!

Stworzyłeś drużynę „Bir-Baw’u”,
I dziś żyje w naszych wspomnieniach,
Jak pamięć wesołej zabawy,
Jak przykład dla pokolenia.

Lecz oto światowe przemiany
Dotknęły i naszej ojczyzny...
Do dzisiaj, o Wielki Hazzanie,
Nie goją się rany i blizny!

Przykładem hartu nam byłeś,
Gdy wiarę i ziemię zabrano...
Ty rąk swych nie opuściłeś
Szykując dla siebie zamianę.

Wybrałeś dwóch uczniów dostojnych:
Pierwszego – Józienkę-syną,
Drugiego – sierotę sprzed wojny,
Miłego Michała – kuzyna.

Kawaler jest z Józka nie lada...
Oho! On już ma swój garnitur...
Co nawet wileńską gromadę
Nieraz zatkało z zachwytem.

Lecz skromny ten chłopiec niezmiernie,
Nie spojrz ni w lewo, ni w prawo,
By zdążyć co dzień w Holenderni
Do nauk, nie do zabawy.

Gdy patrzy się dziś z perspektywy,
I zna się przeszłości oblicze,
To w tym, że nasz naród jest żywy,
Dziękować chcę Wam – Firkowiczom.

Po wojnie przez kilka pokoleń
Uczono, że Bóg nie istnieje,
Szkodliwe są święte tradycje,
Soc-świat z zabobonów się śmieje.

Z miłością wówczas śpiewano
W swych ojców i dziadów języku
Piosenki i wiersze hazzana,
Na każdym spotkaniu, pikniku.

.....

Gdy wolność wróciła na Litwę,
Za kilku, Michale, orałeś...
W tradycjach, mowie, modlitwach...
Cześć, pamięć Ci za to i chwała!

.....

I jeszcze jest rzecz najważniejsza,
Co często uchodzi uwagi...
Bez dobrych swych żon najmilejszych
Brakuje nam sił i odwagi.

A Wam, Firkowiczom wspaniałym,
W małżeńskim powiodło się bycie:
Bo żony Wam pomagały
I w dobre, i w trudne dni życia..

.....

Za służbę i wierność przysiędze
Watat' Baj nas ziemią obdarzył,
I w złotej wpisano to księdze,
By zabrać jej nikt się nie ważył.

Stulecia ta ziemia karmiła
Nie takie jak dzisiaj rodziny,
I drogą im była, i miłą,
I miał człowiek z nią zaślubiny.

Dziś nie ma już jej – karmicielki,
Choć płomyk nadziei się pali...
A chciał pewien Związek, Ten Wielki,
By znikła historia w falach...

***

Niemodne dziś gadać o prawach,
Co władze nadały mniejszościom,
Bo nazbyt zawiła to sprawa:
Zrozumieć cudze świętości

.....

Jak w polu zbędne są chwasty,
Przy stole też chmur nie trzeba,
Więc proszę: wnieśmy toasty
Za ród Firkowiczów wielebnych!

Gabriel Józefowicz,
Wilno, 17 XII 2005 roku.

